

Replik

Kære redaktion på *Passage*

Jeg er stor tilhænger af fri debat og kritik, men når der er faktuelle fejl i debatten, skal de påpeges. Det gælder også for anmeldelsen af min bog *Anerkendelse og identitet i litteraturen*.

Det er usandt, at bogen ikke giver et bud på at besvare sit formative spørgsmål, som lyder: "Hvad kan litterære analyser føje til en teoretisk udlægning af anerkendelse?" Svar: at anerkendelse og identitet er relationelle, hverdagslige kategorier, der udspiller sig i konkrete handlinger snarere end via abstrakte kategorier som kærlighed og solidaritet. Det giver kun mening at snakke om kærlighed, solidaritet og anerkendelse – argumenterer bogen – i lyset af de materielt forankrede gestusser, der udveksles i sociale rum; et varmt måltid mad til en sulten eller en tur med støvsugeren hjemme hos den nybagte mor. Og det er dét, litteraturen peger på. Det er naturligvis helt fair, hvis anmelderen er uenig i denne analyse, men det er ukorrekt at postulere, at der ikke svares.

Det er heller ikke faktuel at hævde, at den vestlige forælders perspektiv udlægges som det universelle perspektiv i bogen. Fejlslutningen fremføres ud fra bogens læsning af Ta-Nehisi Coates' roman *Between the World and Me*, hvor jeg påpeger, at Coates – der i medierne er repræsentant for en separatistisk analyse af amerikansk racepolitik – med sin bog aktivt henvender sig til den hvide majoritetsamerikaner og dermed taler imod sin egen separatistiske præmis. Det er således *ikke* mig, der universaliserer eller almengør majoritetsamerikaneren men Coates' bredt læste bog, der via æstetiske strategier (herunder brevromansformatet) aktivt nedbryder skel mellem etniske grupper og graviterer imod en tværgående udsigelse om det menneskelige vilkår. At jeg i forlængelse af dette påpeger fællestræk mellem minoritets- og majoritetserfaringer, privilegerer på ingen måde majoritetserfaringen. Det privilegerer og fremhæver derimod *selve erfaringen* jf. mit materielle anerkendelsesbegreb.

Anmelderi er en vigtig disciplin i det akademiske og litterære landskab, der ligesom alle andre kritisk-journalistiske tekster skal leve op til et nøjagtighedskriterie. At anmelderen er alt andet end fan af Rita Felskis postkritiske projekt, som er en væsentlig indflydelseskilde for min bog, bør ikke medvirke til, at ukorrektheder sniger sig ind med henblik på at styrke og polere modargumenterne. Jo mere uenige vi er, des mere nøjagtige må vi tilstræbe at være med henblik på at sikre en saglig diskussion, der sagtens kan rumme kras kritik og uenighed – men ikke fejl.

Venlige hilsener fra
Marie-Elisabeth Lei Pihl